

og en anden for 1871, men selv om Skatten for det førstnævnte Aar først bliver betalt længere Tid efter — der kan jo komme Processer, hvorved det endog trækker flere Aar ud, inden en saadan Stat bliver betalt — saa er det dog altid Skatten for 1870, som Vedkommende er skyldig og kommer til at betale. Meningen af § 4 er altsaa, at den ældre Beregningsmaade eller Skatteansættelse skal gjælde for den Afgift, som forfalder for Aaret 1872, og først Afgiften for den Periode, som ligger efter 1ste Januar 1873, kommer til at erlægges med det nedatte Beløb. Det er altsaa uden Betydning, naar Forfaldstiden indtræder. Forfaldstiden kan være een Gang eller flere Gange om Aaret; den kan ligge inden den 1ste Januar, og den kan ligge efter den 1ste Januar, det er ligegyldigt; men det som er det Afgjørende, er, om Afgiften ydes for Aaret 1872 eller for Aaret 1873. Nu har det ærede Medlem ment, at man kunde sætte Tidspunktet til den 1ste Januar 1872 istedetfor til den 1ste Januar 1873. Jeg tillod mig allerede forrige Gang at fremhæve de Grunde, hvorfor jeg fandt det noget betænkeligt at rykke dette Tidspunkt saaledes tilbage, og navnlig vil det erindres, at jeg som særlig Grund derimod anførte dette, at det er en ren Belvilliesag, som der her er Tale om, og at det er i Overensstemmelse med de gjældende Regler, at den først indtræder, naar den Undersøgelse er foretaget, hvorefter det skal vise sig, om der virkelig bør ydes nogen Godtgørelse eller ikke. Imidlertid erkjender jeg, at det ærede Medlem har modereret sine Fordringer meget betydeligt, og jeg skal altsaa ganske henstille til det høie Thing, hvorvidt det vil følge ham yderligere, end Lovforslaget oprindeligt tilfødte. — Det ærede Medlem gjorde en Bemærkning med Hensyn til § 2, idet han mente, at Spørgsmaalet om, hvor meget der skal deponeres, trængte til en noget tydeligere Forklaring. Jeg maa tilstaa, at min Tanke derved har været, at naar en Eiendom f. Ex. er 4 Spr. Hartkorn, saa skulde der deponeres 8 Rd. Jeg tror, at dette Exempel tydeligst vil vise det ærede Medlem, hvad min Tanke har været; men skulde han ønske det tydeligere udtrykt i Loven, saa

har jeg ikke Noget derimod. Jeg antager imidlertid ikke, at det vil være nødvendigt; thi Bestemmelsen vil blive anvendt paa den Maade, som jeg nu har tilladt mig at nævne.

**Somme.** Det var naturligtvis min Tanke med, hvad jeg fornyttrede angaaende Bestemmelsen i § 4 om det Tidspunkt, da den foreslaede Lov skal træde i Kraft, at det ikke kom an paa, naar Afgiften blev betalt; men paa, naar den forfaldt til Betaling, hvilket jeg ogsaa tror, at jeg har indtalt. Jeg tilstaa forøvrigt, at jeg ikke er rigtig inde i, hvorvidt den Arveskifteafgift, som betales i 1871, altsaa iaar, er en Afgift for det foregaaende eller for nærværende Aar. Mig forekommer det dog, at den Afgift, som skal betales i Løbet af 1871, er den Afgift, som ikke blot forfalder, men som ogsaa ydes for Aaret 1871. Er Ydelsen imidlertid for et foregaaende Aar, saa turde der deri ligge en yderligere Grund til at sætte Tidspunktet for Lovens Skrafttræden tidligere. Der som Afgiften nemlig først skal betales Aaret efter det, for hvilket den gjælder, saa vil jo den Moderation, som Lovforslaget vil tilstaa, ellers skydes ud til først at indtræde for Ydelsen, som erlægges efter den 1ste Januar 1874. Jeg antager imidlertid, som sagt, dog nærmest, at Afgiften gjælder for det samme Aar, i hvis Skatteperioder den skal erlægges.

Jeg skal hermed paanytillade mig at anbefale mit Endningsforslag til § 4 til det høie Thing. Allerede eet Aar vil saa have en ikke lille Lettelse til Følge. Der er flere af de paagjældende Eiendomme, som svare en halv Snes Tønder Havre i aarlig Afgift, og Middelaltet vil omtrent være 5 Tønder i aarlig Afgift for disse Eiendomme. Nu vil der vel nok være enkelte af dem, der ikke ville faae nogen Nedsættelse, og andre, for hvilke Nedsættelsen kun vil blive ubetydelig, men i Modsaetning dertil vil der ogsaa være flere Eiendomme, som jeg her vil paa ville faae en Nedsættelse af 50 pCt., og en Nedsættelse af 2—3 Tdr. Havre eller af en Værdi af 7—8 Rd. vil være en stor Lettelse for de fattige Mænd, hvorom der er Tale.